

CAPITOLUL UNU

În care se reia marele război

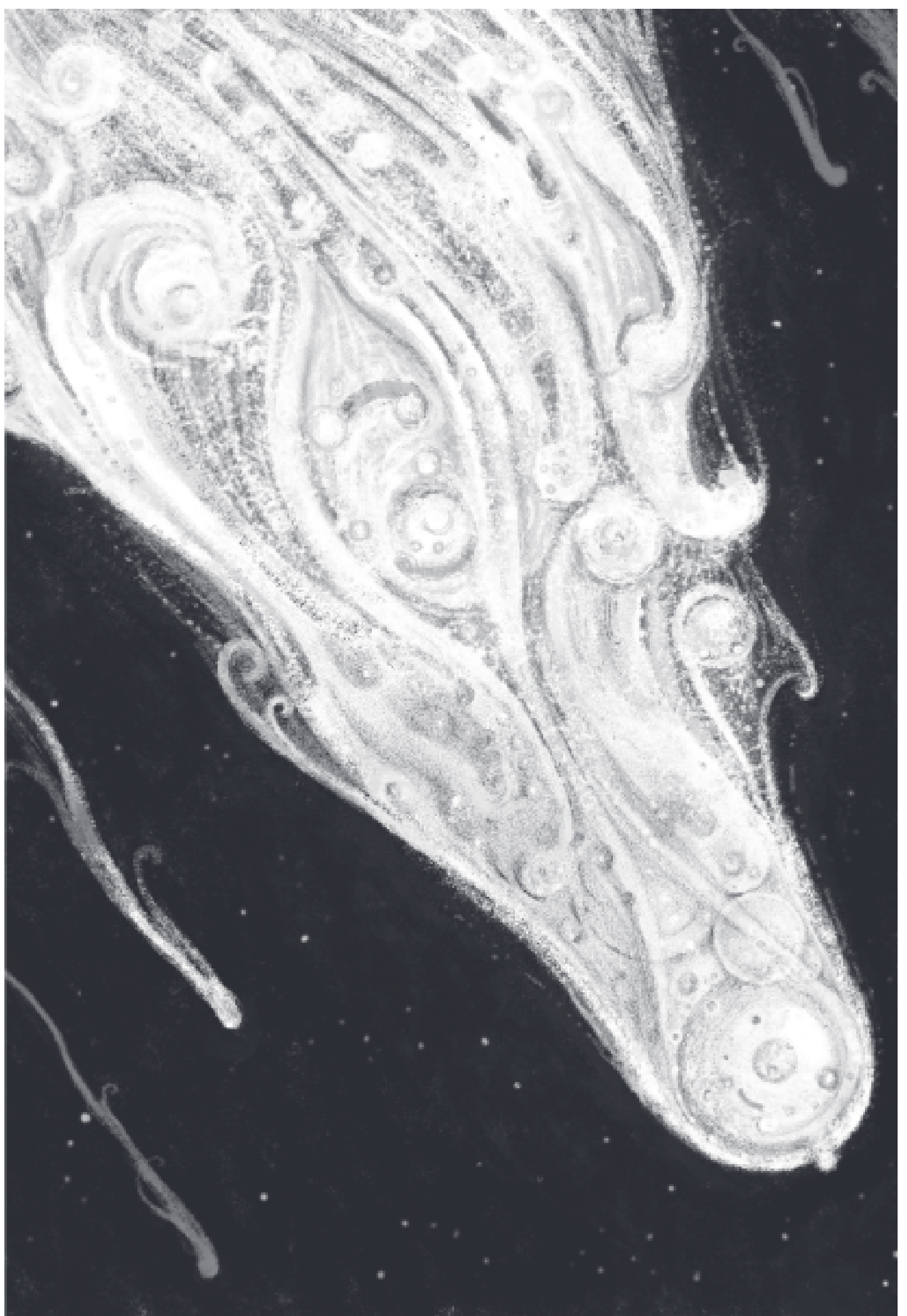
BĂTĂLIA CU Regele Coșmar a început acum multă vreme, într-o noapte cu lună. În liniștita localitate Tanglewood, un băiețel și surioara lui s-au trezit speriați. La fel ca majoritatea copiilor (și ca unii adulți, câteodată), se temeau de întuneric. S-au ridicat încet, strângând păturile în jurul lor ca pe un scut. Prea speriat ca să se dea jos și să aprindă o lumânare, băiatul a tras perdelele la o parte și s-a uitat pe geam, căutând singura lumină care se vedea în nopțile acelea de demult – lumina lunii. Iar Luna era acolo, plină și strălucitoare.

STRĂJERII COPILĂRIEI

În clipa aceea, o rază tânără de lună a coborât din cer și a intrat pe fereastră. Ca toate razele, avea o misiune: „Apără-i pe copii.”

Raza de lună strălucea cât putea ea de tare, iar asta părea să-i liniștească pe cei doi micuți. Au căscat pe rând somnoros și s-au culcat la loc. Peste câteva clipe, adormiră din nou. Raza de lună a cercetat încăperea. Totul era sigur. Nu exista acolo decât întuneric. Dar raza a simțit ceva dincolo de cameră, dincolo de căsuță. Ceva, undeva, nu era bine. Raza a ricoșat de oglinjoara de deasupra scri-nului copiilor și a ieșit pe geam.

A trecut strălucind prin sat, pe urmă prin pă-durea de pini și tise de lângă el, licărind din țur-țure în țurțure. Făcând să tresară liliiecii și luând prin surprindere bufnițele, a urmat o veche po-tecă indiană acoperită cu zăpadă până în locul cel mai întunecos din adâncul pădurii – un loc de care

localnicii se temeau și unde se aventurau rareori. Raza a scormonit întunericul ca o lanternă până a găsit o peșteră.

Stânci stranii, răsucite ca ceara topită, încadrau gura căscată a grotei. Peștera era doldora de umbre care păreau să respire airdoma unor făpturi vii. În toate călătoriile ei, raza nu mai văzuse niciodată ceva atât de amenințător.

Raza a pâlپăit și pe urmă – nu știu dacă din curaj sau din nesăbuință – s-a lăsat să cadă în adânc, urmând umbrele în abisul de dedesubt.

Întunericul a părut să țină la nesfârșit. În cele din urmă, raza a ajuns la o baltă. Apa neagră îi reflecta strălucirea și lumina slab grota. Iar acolo, în mijlocul bălții, stătea o siluetă uriașă. Era mai densă și chiar mai întunecată decât umbrele care o înconjurau. Nemișcată ca o statuie, silueta purta o mantie lungă, la fel de neagră ca o dără de petrol. Raza de lună a cercetat-o încet, cu prudență.

Când a ajuns în dreptul ochilor, aceștia s-au deschis! Silueta era trează!

Umbrele au început să se încolăcească la picioarele ei, umplând aerul cu zumzăitul lor grav. Au crescut și s-au izbit de pereții grotei ca valurile de un dig stâncos. Dar nu erau câtuși de puțin umbre! Erau ființe – făpturi pe care niciun copil și niciun mesager al Lunii nu le văzuseră de veacuri. Iar raza de lună și-a dat seama imediat: era înconjurată de Neliniști și de Coșmaruri – sclavii Regelui Coșmar!

Raza de lună a pălit și a pâlpaît. Poate ar fi fost mai bine să se dea bătută și să zboare înapoi la Lună. Dacă ar fi făcut-o, povestea asta n-ar fi fost spusă niciodată. Dar raza de lună n-a zburat înapoi. S-a apropiat încet și și-a dat seama că silueta fantomatică îi aparținea exact aceluia pe care razele de lună fuseseră învățate să-l supravegheze cu ochii în patru: era Catran, Regele Coșmarurilor.

Fusese străpuns în inimă cu un pumnal de diamant, care îl țintuia de un bloc de marmură negru ca abanosul. Cu mare grijă, raza de lună s-a dus încă și mai aproape, până a atins mânerul de cleștar al armei.

Însă lumina nu poate înconjura cristalul, ci trece prin el, iar raza s-a trezit dintr-odată sorbită de armă! Aruncată dintr-o margine în alta, raza a fost atrasă în zigzag spre vârful lamei. Era prinsă în capcană, suspendată în inima înghețată și sticloasă a lui Catran. Pieptul Regelui Coșmar a început să se lumineze dinăuntru, în timp ce raza ricoșa frenetic între fațetele cristalului, încercând cu disperare să scape. Era înspăimântător de frig acolo – mai frig chiar și decât în cele mai întunecoase locuri din spațiu. Dar raza de lună nu era singură. Chiar dincolo de marginea lamei, în cele mai îndepărtate cotloane ale inimii acelei siluete spectrale, se vedea forma fantomatică a unui

spiriduș-copil foarte mic și ghemuit strâns. Un băiat? Șovăind, raza a luminat capul copilului.

Doar de atât a fost nevoie; băiatul spectral a început să crească. A năvălit voios afară din pieptul lui Catran, liber în sfârșit! Raza de lună a fost aruncată dintr-o parte în alta, în timp ce băiatul, cu o smucitură rapidă, a smuls pumnalul radios din inima înghețată care îl întemnițase. Ținând arma deasupra capului, cu raza de lună înlănțuită înăuntrul ei luminând drumul, băiatul a țâșnit ca o rachetă și a ieșit din grota blestemată în noaptea înstelată. Când a atins cu picioarele pământul acoperit de zăpadă, arăta întru totul ca un băiat adevărat, dacă un băiat adevărat ar putea fi modelat din ceață și lumină și adus miraculos la viață.

Eliberat de pumnalul care îl țintuia, Catran a început și el să crească și s-a ridicat ca un turn de cărbune însuflețit. S-a umflat până a ajuns monstruos de mare și a urmat la rândul lui poteca spre suprafața luminată de băiat.

Uitându-se furios spre cer, Catran a adulmecat aerul plin de extaz. Și-a ridicat mantia noptatică și a învărtit-o o singură dată, întunecând Luna. S-a ghemuit și a înfipt degetele în pământ, lăsând miresmele pădurii din jur să ajungă în creierul lui iscoditor. Era hămesit, copleșit de o foame aprigă care îl mistuia pe dinăuntru.

A respirat adânc și a pescuit din vântul iernii premiul la care râvnea, mâncarea fragedă pe care o dorise chiar mai mult decât libertatea în toți anii aceia de prizonierat subpământean: visele frumoase ale copiilor nevinovați. Intenționa să transforme aceste vise în coșmaruri – pe absolut toate –, până când toți copiii de pe Pământ aveau să trăiască înfricoșați. Așa plănuia Catran să se răzbune pe toți cei care îndrăzniseră să-l întemnițeze.

Gânduri mărețe de răzbunare au umplut mintea lui Catran, născând în jurul lui un nor de negreală

sulfuroasă. Norul se răspândise din adâncul parcă nesfârșit al peșterii. Din acel nor au țâșnit deodată, în toate direcțiile, creaturile umbrei – Neliniștile și Coșmarurile –, mii din fiecare, țipând înspăimântător. Au zburat pe deasupra pădurii și dincolo de ea ca niște lilieci uriași, năvălind în visele tuturor celor care dormeau primprejur.

Raza de lună era deja înnebunită. Îl găsisse pe Catran! Pe Cel Rău! Trebuia să se întoarcă la Lună și să-i raporteze totul Țarului Lunar! Și-a amintit, însă, de copiii care dormeau în coliba de unde venise. Dacă Neliniștile se duceau după ei? Cum îi putea ajuta raza de lună, prizonieră cum era în pumnalul de diamant? Raza s-a zbatut și s-a încordat, conducându-l înapoi în sat pe băiatul care plutea lângă ea ușor ca aerul, înapoi la gemulețul copiilor. Acolo au frânat și s-au oprit.

O adunare de Nelinisti

Băiatul spectral s-a urcat pe pervaz. În timp ce se uita la copii, undeva în inima lui s-a trezit amintirea străveche a unui bebeluș adormit și a unui cântec de leagăn îndepărtat. Dar amintirea s-a topit aproape la fel de repede cum apăruse, lăsându-l cu o tristețe profundă și neașteptată.

Ceva negru a trecut în goană pe lângă băiat și a intrat în camera copiilor. Dintr-odată, două Neli-niști au zburat învârtindu-se prin aer pe deasupra celor doi frați adormiți care se întorceau agitați de pe o parte pe alta și s-au agățat de cuverturile lor. Băiatul spectral a sărit instinctiv de pe pervaz și a apucat de jos o creangă ruptă de copac, căreia i-a prins în capăt pumnalul de diamant. A țintit geamul cu arma lui scăpărătoare.

Neliniștile s-au chircit în fața luminii, dar n-au dispărut. Așa că, pentru a doua oară în seara aceea, raza de lună a strălucit din nou cu toată puterea de care era în stare. Lumina a fost de data asta prea

puternică pentru Neliniști. S-au încolăcit și s-au învârtejit cu un geamăt surd, apoi au dispărut de parcă n-ar fi fost acolo niciodată.

Copiii s-au întors pe-o parte și s-au cuibărit zâmbind în perne.

Iar după ce a văzut zâmbetele acelea, băiatul spectral a râs.

Sus, pe Lună, nu exista niciun motiv de râs. Țarul Lunar – cel căruia noi îi spunem Omul din Lună – era în stare de alertă maximă. Se întâmpla ceva. În fiecare noapte trimitea pe Pământ mii de raze de lună. Și în fiecare noapte ele se întorceau și dădeau raportul. Dacă rămăseseră strălucitoare, totul mergea bine. Dar dacă în timpul călătoriei se întunecaseră sau își pierduseră luciul, atunci Țarul Lunar știa că pe Pământ copiii aveau nevoie de ajutor.

Vreme de un mileniu totul mersese bine, iar razele de lună se întorseseră la fel de strălucitoare ca

STRĂJERII COPILĂRIEI

atunci când plecaseră. Acum, însă, una dintre raze nu se mai întorsese deloc.

Și, pentru prima oară după foarte multă vreme, Țarul Lunar s-a simțit cuprins de o frică veche.

În care se dovedește
valoros să vorbești
limba insectelor

ÎN ADÂNCURILE ÎMPĂDURITE din estul Siberiei se afla un sat pe nume Santoff Claussen. Acolo trăia Ombric Shalazar, unul dintre ultimii mari vrăjitori din lume, iar în dimineața aceea se cufundase în discuții profunde cu mai multe insecte nocturne, printre care un Fluture Lunar de noapte, câțiva licurici și o larvă luminescentă.

Nu era un lucru neobișnuit. Ombric știa mii de limbi. Vorbea fluent dialectele oricăror insecte, păsări și animale; vorbea chiar și hipopotameza.

Ombic stă pe gânduri

Când discuția s-a mutat de la Fluturele Lunar la licurici, au poposit lângă ei niște copii ajunși prea devreme la școală. Majoritatea abia începuseră să învețe unele dintre limbile mai ușoare ale insectelor (cele vorbite de furnici, de omizi, de melci), dar, cu toate că limba fluturilor și cea a licuricilor erau dificile (iar cea a larvelor luminescente încă și mai și), și-au dat seama imediat din tonul discuției că se întâmpla ceva rău.

Ombric era de felul lui un vrăjitor neobișnuit de calm. Nu părea să-l surprindă nimic. Cum l-ar fi putut surprinde? Era ultimul supraviețuitor al cetății pierdute Atlantis! Era un om care văzuse și făcuse totul. Putea comunica telepatic cu bufnițele lui. Trecea prin ziduri. Transforma plumbul în aur. Ajutase la inventarea timpului, a gravitației și a mingilor care săreau! Dar azi, în timp ce vorbea cu insectele, părea, pentru prima oară de când îl știa copiii, nedumerit și îngrijorat. Sprânceana

strângă i s-a strâmbat într-o încruntătură. Pe urmă s-a întors spre copii și a spus ceva ce nu mai spusese niciodată:

— Azi nu facem lecții. Vă întoarceți acasă – *imediat!*

Copiii au fost uimiți. Ba chiar dezamăgiți. Lecțiile nu se contramandau *niciodată* și rareori se terminau mai devreme! Uneori durau atât de mult, încât Ombric era nevoit să oprească timpul pentru o vreme, ca să poată continua lecțiile. Asta le provoca mereu copiilor o mare încântare, căci tot ce-i învăța Ombric era, fără excepție, amuzant. Nu numai că le arăta cum să facă apa să curgă invers sau cum să zăgăzuiască bine un pârâu, ci îi învăța și cum să se cațare aproape oriunde, să construiască catapulte și, mai presus de orice, îi învăța secretele imaginației. „Să înțelegeți ceea ce nu-i real înseamnă să depășiți toate limitele timpului și spațiului“, îi plăcea lui Ombric să spună.

De fapt, toată învățătura lor se concentra asupra modului de a face să devină adevărat absolut orice lucru care le trecea prin minte – indiferent cât de imposibil sau de fantastic ar fi părut. Prin urmare, descurajați și tulburați de schimbarea programului zilnic, copiii s-au întors agale la casele lor. Unii locuiau în copaci, unii sub pământ, alții și colo, și colo. Pentru că Santoff Claussen era un sat cum altul nu exista pe lume. Fiecare casă avea un pasaj secret, o trapă sau o cameră vrăjită. Telescoapele și acoperișurile retractabile făcute din crenguțe veșnic verzi reprezentau ceva obișnuit. Așa visase Ombric că trebuia să fie. Voia un sat care părea imposibil.

Pe vremea când Ombric era vrăjitor foarte tânăr, călătorise în toate colțurile Pământului în căutarea locului perfect unde să creeze un rai pentru vizătorii ca el. Dar abia când aproape că îl lovise un meteorit (care, din fericire, explodase două dealuri mai încolo), găsisese locul potrivit. Fără să-și dea

bine seama că trecuse moartea pe lângă el, cercetase craterul încă fierbinte. Acolo, exact în mijlocul craterului, se vedea o mlădiță solitară care supraviețuise izbiturii. Mlădița strălucea, iar Ombric a dedus imediat că strălucirea aceea era energia unei lumini stelare foarte vechi.

Vrăjitorul a îngrijit copăcelul, iar el a crescut – mai repede chiar decât ar fi crezut cu putință până și Ombric – și s-a transformat într-o minune a naturii. O minune a cosmosului! Și avea exact dimensiunea pe care și-o dorise Ombric. Și-a aranjat crengile, rădăcinile și trunchiul astfel încât Ombric să poată locui înăuntrul lui. Primul copil care a văzut copacul acela mare l-a numit Rădăcina Falnică. Iar din acest cartier general al său, Ombric i-a întâmpinat cu bucurie pe toți cei cu minți curioase și inimi bune. Curând a răsărit acolo un sătuc. Ombric l-a botezat Santoff Claussen, o expresie veche din Atlantis care însemna „locul visurilor“.